

levi breg. Mnogim posestnikom so odnesli ta dan z bliskavico narasli hudourniki vso zemljo, izpodkopali hiše, odnesli iz hlevov živino ter odplavili drva in les. Samo v občini Zreče pri Konjicah je bilo omenjeni dan 70 posestnikov oškodovanih za en milijon dinarjev. Potok Dravinja je 30 m daleč prestopil svojo strugo, v dolžini štirih kilometrov je raztrgal občinsko cesto; samo ta škoda je bila ocenjena na 100.000 dinarjev. Žagam je voda odnesla ves les, zasula je polja z gruščem, odnesla je vse mostove, vsi hudourniki so strahotno uničevali gorske soteske in tihotne gorske vasice.

Najden utopljenec. Poročali smo, da je utonil 9. julija v Paki nekoliko slaboumni Poklač Boltazar iz Sel. Sedaj so našli njegovo že precej razpadlo truplo v Paki.

Srečni najditelji velikega zaklada. Ne prestano se piše po časopisju o skritih zakladih, ki so bili zakopani in čakajo na dvig. Malokdaj pa prodre v javnost vest, da bi bili te zlate zaklade res našli ter dvignili in se z njimi osrečili. Sedaj se je pa vendarle enkrat razneslo po svetu iz mesta Panama v osrednji Ameriki, da so našli v pokrajini Kirčikvina trije iskaleci zlata na zlati zaklad, ki predstavlja vrednost tri milijone dolarjev. Od trojice najditeljev je eden Nemec, drugi Francoz in tretji Američan. 3000 kg težak zaklad je bil odkrit v votlini v dveh podzemskih rovinah in spravljen v 120 zlatih palicah. Na vseh palicah je vtisnjen pečat stare kraljeve krone. Obstoj domneva, da je zlato iz dobe, ko so Španci osvajali Ameriko, pa ga oni, ki so ga skrbno skrili, pozneje niso mogli odnesti. Ko se je zvedelo, da je najden omenjeni zaklad, ni nikdo prav verjel, da je to tudi resnica. Panamska vlada je poslala na mesto najdbe svoje uradnike, ki so se prepričali na lastne oči, da ne gre za kako častniško izmišljotino, ampak da je bila ogromna teža skritega zaklada resnično najdena. Uradno poročilo pravi, da si je tamošnje domače prebivalstvo od roda do roda pripovedovalo o zakopanem zakladu, vendar

Novomašnikom — lepo darilo! Slovenski obrednik, brevir, mali misale, križ, kip, škropilnik, pridigarske knjige — vse to so trajni in najprikladnejši spominki. Največja izbira v Cirilovi Maribor-Ptuj.

ni znal nikdo, kje bi ga bilo treba iskati. Zgoraj omenjena trojica iskalcev je bila dolgo časa na delu, preden so našli zlato, o katerem so govorili domačini že par sto let.

Administrativni adresar dravske banovine v založbi Tiskovne založbe, r. z. z. o. z. v Mariboru vsebuje nad 2500 krajev naše banovine. Pri vsakem kraju so priobčeni sledeči podatki: samoupravna in katastralna občina, ljudska šola, sodnija, pošta, telegraf, telefon, župnija, železniška postaja (razdalja v kilometrih), carinarnica, finančna in davčna uprava, orožniška postaja, srednje šole itd. Adresar vsebuje tudi seznam najpomembnejših institucij Ljubljane in Maribora. Vsi podatki so priobčeni v obliki zgoščenih tabel v knjigi in nudijo izvanredno preglednost in točnost pri minimalni izgubi časa. Adresar je pravi priročnik za poslovnega človeka, uradnika, trgovca, obrtnika itd. Pripravljen je po uradnih podatkih do 1. julija 1937. Vzelo obširnemu pripravljalnemu delu, stroškom tiska in sestavljanja seznamov je cena knjige došla čena na samo 50 din. Knjiga se radi potrebe in koristi sama najbolj priporoča. Nobeden poslovni človek bi je ne smel pogrešati, v vsakem uradu in pisarni je nenadomestljiva. Naroča se pri Tiskovni založbi v Mariboru, Gregorčičeva 26.

Obžalovanja vredni slučaj.

Obupal radi živčne bolezni. Maribor je doživel 21. julija izreden obup nad življenjem. 59 letni Nikola Pfeiffer, industrialec iz Reke, se je vrnil iz Dunaja od zdravnika k svoji sestri, ki ima v Mariboru na Glavnem trgu s svojim možem g. Klesičem znano »Veliko kavarno«. Iz poslopja »Velike kavarne«, in sicer iz četrtega nadstropja se je radi živčne bolezni opoldne omenjenega dne pognal na dvorišče Pfeiffer ter je obležal s polomljenimi udi na mestu mrtev. Nesrečnež si je pred skokom z britvijo še prerezal vrat.

Obupi nad življenjem na dnevnem redu. Tekom 23. julija je doživel Maribor kar

štiri samounore, oziroma poskuse. — V dravske brvi se je pognala v Dravo 18 letna tovarniška delavka Alojzija Lešnik. Potapljačjo se je opazil ribič, skušal ji je priskočiti na pomoč in jo rešiti, a mu je žrtev obupa Drava prehitro odnesla. Obupanka je zapustila dve poslovnici pismi. V enem je navedla kot vzrok smrti — nesrečno ljubezen. — V Danjkovi baraki A v Magdalenskem predmestju so našli zastrupljeno in v nezavestnem stanju 64 letno mestno revko Jožefo B. Prepeljati so jo v bolnišnico. — V bolnišnico je bila oddana 27 letna Franciška K. iz Bistrice pri Limbušu v okolici Maribora, ker si je iz samomorilnega namena prerezala žile na levi roki. — V Framu pri Mariboru si je pognal v levo stran prsi kroglo 21 letni mesar Anton V. Kroglja je izstopila na hrbtu. Prepeljali so ga nezvestnega v bolnišnico. Vzrok obupa je že zopet razočaranje v ljubezni.

Ovadbá številne vlomilske družbe. Orožniki iz Selnice so ovadili mariborskemu državnemu pravdnictvu 23 mlajših moških, ki so od leta 1934 naprej oškodovali 20 posestnikov in drugih oseb za 35.000 dinarjev. Kradli so po Dravski dolini, na Dravskem polju, po Slov. goricah in Savinjski dolini. Šlo je z njimi vse, kar jim je prišlo pod tatinske prste. Ukradeno obleko, čevlje in razne druge predmete so pod ceno prodajali po Mariboru.

Radi poškodbe na glavi v prostovoljno smrt. Ivan Prešiček, 51 letni upokojeni rudar v Trbovljah, je bil enkrat zasut, enkrat pa je dobil hud udarec na glavo v kamnolomu. Radi omenjenih nesreč se mu je mešalo in so ga našli na »Spitzbergu« pri Trbovljah obešenega. Pogrešali so ga že sedem tednov.

Iz neznanega vzroka si sam končal življenje. V samski hiši v Trbovljah je iz neznanega vzroka izvršil samomor 46 letni samski delavec Franc Kaplar. Obupani je bil že dokaj let zaposlen pri rudniku ter je bil mirnega značaja in vse se čudi, kaj ga je gnalo v prostovoljno smrt.

Tako je nastopila komunistična mednarodna brigada!

Iz Madrida je prodrla vest, da je komunistična mednarodna brigada v areni za blikoborbe po kratkem sodnem postopanju ustrelila 320 anarhistov. Povelje za ustrelitev je dal Bolgar Dimitrov.

Komornik — berač

V Varšavi so prijeli na cesti revnega berača, o katerem se je izkazalo, da je bil nekoč eden najbolj bogatih ruskih plemenitašev in dvorjanov, grof Zigmunt Dvorski. V dnevi revolucije mu je uspelo, da je pobegnil z velikim imetjem v zlato in dragih kamnih v inozemstvo, kjer je pa s ponesrečenimi špekulacijami večji del imetja iz-

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

Nekega dne je potrkal pri Cenci v Dobrovljah čeden mlad možki, v katerem je Cenca šele po kratkem besedovanju sem in tja spoznala svojega »poba«; potem pa ni vedela, ne kod ne kam, tako se je razveselila. Zavzela se je zanj pri grofu Kristalniku, ki ga je vzel za lovca in logarja.

Tako je postal »grofov jagar«...

Odkar je bil spet v njeni bližini, se je Cenci vzbudila vest in jo jela strahovito mučiti. Večkrat mu je hotela povedati, čigav je in da še ni krščen; toda bala se je njegove jeze in ni spravila skrivnosti z jezika — do današnjega dne ne, ko ji jo je izvabila Veronika s svojo odločnostjo in bistroumnostjo...

Veronika je bolnici dajala pogum, spodbijala vse njene ugovore in jo na kraju le nagovorila, da je bila voljna spovedati se. Privolila je tudi, da sme Veronika patru Valerijanu poprej vse razložiti.

Zdaj je šlo vse lepo svojo pot. Pater je prišel še isti večer in je ostal dobro uro sam z bolnico. Spovedal jo je, drugo jutro pa jo je prišel obhajati.

Ko je bilo vse končano, je ostala bolnica dalj časa sama v tihi molitvi. nato je poklicala dekle, ob-

jela z obema rokama njeno desnico, jo stisnila in se začela krčevito jokati.

»Za božjo voljo, mati, kaj pa je? Kaj vam je?« je vprašala Veronika.

»Nič, čisto nič mi ni več,« je ihtela žena. »Duhovnik je vse vzel od mene, tako lahko mi je; zdi se mi, da bi kar umrla. Kar se spominjam, še nikoli nisem bila tako zadovoljna. Zdaj rada umrem, zdaj je vse dobro... In vse sem tebi dolžna, tebi, tebi... Zapisala ti bom kaj v testamentu, moram ti kaj dobrega storiti.«

»Tega pa le ne!« je ugovarjalo dekle. »Z vami se veselim in to mi je plačila dovolj.«

»Ti si moj angel varuh.«

Proti poldnevu je prišel mojster Gašpar ves vesel in je pohvalil sestro, da se je spravila z Bogom. Cenca je bila danes prijazna z njim, rekla mu je, da mu je veliko dolžna, ker ji je pripeljal tako postrežnico, da bi bolje ne bil mogel.

»Da,« se je namuzal Gašpar, »takle strehar se pač razume na to, kake strehe so za stare ženske: Lepe na pogled morajo biti, trdne in močne držé, blago pa mehko in voljno — in solidne okoli in okoli.«

Veronika, ki je narahlo zardela, mu je v šali popretila:

»Čakajte, sitnež, ko boste prihodnjič potrkali, vam bom pred notranjo zoklenila!«